

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๓๕

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00035

๓๕...

“สิ่งที่ผมขังใจสงสัยมันมีหลายอย่างนะครับหลวงพ่” พระบัวเหี่ยวพูดอย่างเกรงใจ เป็นที่สุด

“งั้นก็ว่าไปที่ละอย่าง นึกว่าวันนี้เป็นวันของเธออยู่แล้วกัน จะได้ไม่เอาไปเที่ยวพูดว่าฉันไม่มีเวลาให้”

“โห่ หลวงพ่อครับ ตั้งแต่มาอยู่วัดนี้ผมยังไม่เคยเที่ยวเลยสักครั้ง แล้วจะเอาหลวงพ่ไปพูดอย่างนั้นได้ยังไง” พระหนุ่มปฏิเสธเสียงแข็ง

“แนใจนะ” ท่านพระครูคาดคั้น

“แนใจครับ แนใจร้อยเปอร์เซ็นต์”

“แล้วเมื่อกี้ใครตะโกนว่าฉันให้เจ้าขาฟังล่ะ ว่าฉันไม่มีเวลาให้ เธอพอจะรู้อ่างใหม่กว่าใครว่า”

“ก็พอจะรู้เหมือนกันครับ แต่เขาไม่ได้เอาไปเที่ยวว่านี่ครับ เขานั่งว่าอยู่ตรงนี้ ตรงที่ผม นั่งนี่” พูดพร้อมกับชี้นิ้วลงที่พื้น การได้ยั่วพระอุปัชฌาย์เป็นความสุขอันยิ่งใหญ่ของพระบัวเหี่ยว

“เอาตัวรอดจนได้นะ เอาละ ฉันขอชมเชยว่าเธอเก่ง ฉันยังไม่เคยเห็นใครเก่งอย่างนี้ มาก่อนเลยจริง ๆ”

“อย่างนี้นะอย่างไหนครับ” พระหนุ่มไม่วายยั่ว

“ก็อย่างที่เรียกว่ามะกอกสามตะกร้าป่าไม่ถูกนะซี” ท่านพระครูเฉลย การได้พูดจาหยอกล้อกับ “น้องชายในอดีตชาติ” ทำให้ท่านมีความสุข แม้ว่าฝ่ายนั้นจะยังไม่รู้ว่าชาติหนึ่งตนเคยเกิดเป็นน้องชายของท่าน

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อก็คงต้องไปฝึกปาเป้าใหม่ หรือไม่ก็เพิ่มมะกอกเป็นสี่ตะกร้า ถ้ายังปาไม่ถูกอีกก็เพิ่มเป็นห้าหกเจ็ดหรือแปดตะกร้า มันจะต้องถูกสักลูกหนึ่งจนได้แหละครับ” พระหนุ่มแนะนำ

“เออละ เออละ มัวพูดเยิ่นเย้ออยู่นั้นแหละ จะถามอะไรก็ถาม ฉันเป็นคนไม่ชอบหาใจทิ้ง”

“ครับ ผมเองก็ชอบหาใจเป็นการเป็นงาน จึงผมขอเรียนถามข้อข้องใจเลยนะครับ” ท่านพระครูพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต พระบัวเหี่ยวกำลังจะเอ่ยปากถาม ก็พอดีกับบุรุษผู้หนึ่งคลานเข้ามา พระหนุ่มมีอันต้อง “ถูกขัดคอ” อีกจนได้

“ถ้าแก่เส็งกราบท่านพระครูสามครั้ง กราบพระบัวเหี่ยวสามครั้งแล้วเอ่ยขึ้นว่า

“ผมต้องขอประทานโทษที่มาขัดจังหวะ แต่ผมก็จำเป็นต้องมาเพราะอยากพบหลวงพ่อบ้างครับ”

“เจริญพร โยมถ้าแก่มาคนเดียวหรือ”

“มาคนเดียวครับ ผมเหมารถแท็กซี่มาจากกรุงเทพฯ”

“อย่างนั้นหรือ ทำไมไม่ให้คุณนายดวงสุดามาส่งล่ะ”

“ผมไม่อยากจะกวนเขาครับ อีกประการหนึ่งผมอยากให้การมาครั้งนี้เป็นความลับ ทั้งคุณกิมจ้อและหนูดวงสุดาไม่ทราบที่ผมมา” ถ้าแก่เส็งตอบ

“อ้อ แล้วจะค้างหรือเปล่า หรือว่ากลัวทางบ้านเขาจะเป็นห่วง”

“ไม่ค้างครับ ผมว่าจะมากกราบหลวงพ่อบ้าง แล้วก็กลับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็อยู่ทานอาหารกลางวันเสียก่อน เดี่ยวชวนโซเฟอร์เขาไปทานด้วย คงไม่รีบร้อนใช่ไหม”

“ครับ ก็ตั้งใจว่าทานอาหารกลางวันแล้วจึงจะกลับ ขอบพระคุณหลวงพ่อบ้างครับที่เมตตา” พูดพร้อมกับประนมมือไหว้

“โยมถ้าแก่โชคดีนะที่มาแล้วพบท่าน ที่จริงวันนี้ท่านต้องไปบรรยายธรรมที่กรุงเทพฯ แต่ถ้าผู้จัดเขาขอเลื่อนกะทันหัน” พระบัวเหี่ยวพูดหมายจะเอาบุญเอาคุณ หากก็ต้องผิดหวังเมื่อบุรุษวัยเจ็ดสิบตอบว่า

“แต่ผมทราบครีว่าท่านต้องอยู่ ที่เหมารถแท็กซี่มาตั้งสามร้อยก็เพราะต้องการมาพิสูจน์เรื่องนี้ด้วยครับ”

“โยมทราบได้อย่างไรล่ะ” ท่านเจ้าของกุฎิถามอย่างสนใจ ถ้าแก่เส็งจึงเล่าว่า

“มันแปลกมากครับหลวงพ่อก่อน เมื่อเย็นวานขณะที่ผมกำลังนั่งสมาธิผมรู้สึกคิดถึงหลวงพ่อก่อน กำหนดอย่างไรก็ไม่หายคิดถึง เลยตั้งใจว่า พรุ่งนี้จะต้องมากราบหลวงพ่อก่อน คิดได้ตั้งนั้นก็เกิดความกังวลอีกว่า อาจจะไม่พบเพราะไม่ใช่วันพระ ความที่ผมอยาการู้จึงพยายามรวมจิตให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิ แล้วผมก็กำหนด “เห็นหนอ เห็นหนอ” ก็เกิดนิมิตเห็นหลวงพ่อก่อนอยู่ที่วัด ขณะเดียวกันก็มีเสียงกระซิบที่ข้างหูว่า “พรุ่งนี้ท่านพระครูไม่ได้ไปไหน พรุ่งนี้ท่านพระครูอยู่วัด” ผมก็เลยมาพิสูจน์นี่แหละครับ” ถ้าแก่เส็งเล่าจบท่านพระครูจึงถามขึ้นว่า

“แล้วคุณโยมผู้หญิงกับคุณนายดวงสุดา รู้หรือเปล่า”

“ผมไม่ได้เล่าให้คุณกิมจ้อฟังครับ กลัวเขาจะหาว่าเหลวไหล ส่วนลูกดวงสุดาเขาไม่ได้มาหาผม เขาอยู่ที่บ้านเขาครับ”

“แปลว่าโยมถ้าแก่ได้ “เห็นหนอ” ใช่ไหมครับหลวงพ่อก่อน” พระบัวเฮี้ยวถามอย่างตื่นเต้น

“ถูกแล้วบัวเฮี้ยว เห็นไหมว่ามันไม่ได้ยากเย็นแต่ประการใด ในโลกนี้ไม่มีอะไรที่จะเกินความสามารถของมนุษย์ผู้มีความเพียรไปได้ จริ่งไหม”

“จริงครับ”

“อาตมาขออนุโมทนาคะ โยมถ้าแก่มีวิริยะอุตสาหะดีเหลือเกิน” ท่านพระครูเอ่ยปากชม

“อาตมาก็ขออนุโมทนาด้วย” พระบัวเฮี้ยวพูด รู้สึกดีใจและเสียใจระคนกัน ดีใจเพราะ “ลูกศิษย์” มีความก้าวหน้าในการปฏิบัติ แต่ที่เสียใจเพราะเกิดความรู้สึกว่าตนคงจะย่อหย่อนในการทำความเพียร จึงยังไม่บรรลุผลที่มุ่งหวัง ท่านอยากได้ “เห็นหนอ” มานาน แต่ก็ยังไม่ได้ ถ้าแก่เส็งปฏิบัติที่หลังแต่กลับได้ก่อนท่าน

พระอุปัชฌาย์รู้ความคิดของคนเป็นศิษย์จึงพูดขึ้นว่า

“ไม่ต้องเสียอกเสียใจไปหรือกับบัวเฮี้ยวเอ๊ย ของอย่างนี้ไม่ใช่จะได้กันง่าย ๆ หรือคณะแล้วก็ไม่ได้หมายความว่าปฏิบัติชาตินี้แล้วจะได้ในชาตินี้ เรื่องของอภิญญานั้น คนที่จะได้ต้องเคยสะสมบารมีมาตั้งแต่ชาติก่อน ๆ แล้วอีกประการหนึ่ง การที่เธอยังไม่ได้เพราะเธออยากได้จงจำไว้ว่าถ้าอยากแล้วจะไม่ได้ ต้องไม่อยากได้จึงจะได้”

“หมายความว่าอย่างไรครับ ผมซ้กจะงง ๆ เสียแล้ว”

“ก็หมายความว่า ที่เธอยังไม่ได้ “เห็นหนอ” เพราะเธอไปอยากได้มันนะซี เธอจะต้องทำเฉย ๆ อย่าไปมุ่งมันจนเกินไป แล้วเธอก็จะได้เอง” ท่านพระครูแนะนำ

“แปลว่าผมต้องฝืนใจใช่ไหมครับ คือทำเป็นไม่อยากจะ แบบนี้ก็โกหกตัวเองซีครับ”

“เธอก็ต้องทำใจไม่ให้อยากได้จริง ๆ ซึ่ ไม่งั้นมันก็เป็นการโกหกตัวเองอย่างที่เธอว่านั่นแหละ” แล้วถ้ามถ้ำแก่เสียงว่า

“เวลาโยมปฏิบัติธรรม โยมหวังว่าจะได้ “เห็นหนอ” ไหม ตั้งใจไว้เลยไหมว่าจะต้องให้ได้”

“ผมไม่เคยคิดอย่างนั้นเลยครับ ผมรู้แต่ว่าทางที่ผมกำลังดำเนินอยู่นี้เป็นทางสายเอกที่จะนำไปสู่ความหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ถ้าผมตั้งใจปฏิบัติก็อาจจะเข้าถึงความดับทุกข์ได้ ส่วนอดีตและอนาคตผมจะพยายามไม่คิดถึง” ถ้ำแก่เสียงตอบอย่างคนที่ “เข้าถึงธรรม” โดยแท้

พระบัวเหี่ยวฟังแล้วรู้สึกละอายใจ เพราะตัวท่านปฏิบัติธรรมชนิดที่ยังมีโลภะ ความอยากได้ “เห็นหนอ” ก็คือตัวโลภะ นั่นเอง

“หลวงพ่อกับต่อไปนี้ผมจะไม่หวังอีกแล้วครับ ฟังโยมถ้ำแก่พูดแล้วผมรู้สึกละอายใจตัวเองนัก ผมจะไม่สนใจว่าจะได้ “เห็นหนอ” หรือไม่ได้ เพราะมันไม่เกี่ยวกับความดับทุกข์ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้วบัวเหี่ยว “เห็นหนอ” ก็คือ การได้ทิพยจักขุ เป็นอภิญญาข้อหนึ่งในหกข้อ ดูเหมือนฉันจะเคยอธิบายให้เธอฟังแล้วว่า อภิญญาห้าข้อแรกนั้นเป็นโลกียปัญญา ปุถุชนคนธรรมดาก็สามารถมีได้หากได้ฌาน ๔ และสมาธิกล้าแข็งพอ แต่อภิญญาข้อสุดท้ายที่มีชื่อว่า อาสวกษยญาณนั้นเป็น โลกุตตรอภิญญา พระอรหันต์เท่านั้นจึงจะมีได้ และเมื่อได้แล้วก็จะไม่เสื่อม ส่วนโลกียอภิญญานั้นเสื่อมได้ ถ้าฌานเสื่อม”

“ถ้าอย่างนั้นพระอรียบุคคลชั้นต้นเช่น พระโสดาบันก็ไม่จำเป็นว่าจะได้อภิญญาใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว และคนที่ได้อภิญญาก็ไม่จำเป็นว่าจะได้เป็นพระโสดาบัน เพราะมันไม่เกี่ยวกับ ผู้ที่บรรลุนโสดาบันบัตติผลเป็นพระโสดาบันนั้น เพราะละสังโยชน์เบื้องต่ำได้สามอย่างคือ สักกายทิฐิ วิจิกิจฉา และสีลัพพตปรามาส ไม่เกี่ยวข้องกั้อภิญญาแต่ประการใด” ท่านพระครูอรุณธาทินาย

“แต่หลวงพ่อกับ เมื่อก็หลวงพ่อกับว่าพระปฏิบัติได้ก้าวหน้ากว่าฆราวาส แบบนี้จะแปลว่า ฆราวาสไม่มีโอกาสบรรลุมรรคผลอย่างนั้นสิครับ อย่างที่หลวงพ่อกับว่าบางคนได้ถึงญาณ ๑๓ แต่ก็ติดอยู่แค่นั้น”

“ไม่เสมอไปหรือกบฏเหี้ยว ที่ฉันยกตัวอย่างให้เธอฟังเมื่อครั้งนั้น ฉันหมายเฉพาะคนที่เขาเข้ามาปฏิบัติกรรมฐานที่วัด คือขณะอยู่ในวัดอาจได้ถึงญาณ ๑๓ แต่พอกลับไปบ้าน เขาไม่ปฏิบัติต่อเขาก็จะไม่สามารถก้าวไปถึงญาณ ๑๔ หรือญาณ ๑๖ เป็นพระโสดาบันได้ ผู้ที่เป็นพรവാสมมีโอกาสที่จะบรรลุได้ถึงระดับอนาคามีผลนั้นเทียว”

“ไม่ถึงอรหัตตผลหรือครับ ทำไมไม่ถึงเล่าครับ”

“ถ้าถึงก็ต้องบวชภายในเจ็ดวัน ถ้าไม่บวชก็ต้องตาย

“ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นครับ” บรูษสูงวัยถามอย่างสงสัย พระบัวเหี้ยวก็กำลังจะถามแบบเดียวกันนี้

“เพราะภาวะความเป็นอยู่ของพรवासไม่สามารถรองรับภาวะของพระอรหันต์ได้ ในสมัยพุทธกาลเคยมีปรากฏ ที่พรवासบรรลุอรหัตตผลแล้วไม่บวช เพราะท่านมีภาระต้องเลี้ยงดูบิดามารดาซึ่งตาบอด เมื่อท่านบรรลุได้ไม่ถึงเจ็ดวันก็ถูกวัวบ้าขวิดถึงแก่ความตาย” ยินคำว่า “วัว” พระบัวเหี้ยวก็ขลุ่ยโดยไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ อาจเป็นด้วยจิตได้สำนึกของท่านมีความเกี่ยวพันกับวัวควายนั่นเอง

“แบบนี้วัวตัวนั้นก็บาปแยะเลยนะครับหลวงพ่อ” ถ้ำแก่เส็งถาม

“บาปแน่นอน เพราะเป็นกรรมช้อ อรหันตฆาต”

“ไม่น่าเลยนะครับ ท่านเป็นถึงพระอรหันต์ ไม่น่ามาเสียชีวิตเพราะถูกวัวบ้าขวิด” บรูษสูงวัยรู้สึกปลงสังเวช

“จะเป็นอะไรก็ตาม ไม่มีใครหนีกรรมพ้น พระพุทธองค์ตรัสเรื่องนี้ให้ภิกษุฟังว่าเป็นเพราะพระอรหันต์รูปนี้ท่านเคยสร้างกรรมไว้กับวัว จึงต้องมาชดใช้” ฟังถ้อยคำของพระอุปัชฌาย์ พระหนุ่มก็เสียววาบเข้าไปถึงหัวจิตหัวใจ จึงเสถถามถ้ำแก่เส็งว่า

“เวลานั้นสมาธิโยมถ้ำแก่เคยง่วงไหม ง่วงมาก ๆ จนแม้จะลุกขึ้นเดินก็ยังง่วงนะเคยเป็นไหม”

“เคยครับแต่นานมาแล้ว ดูเหมือนจะตอนที่ปฏิบัติเดือนแรก ๆ โนนแน่ะครับ” บรูษสูงวัยตอบ

“แล้วโยมทำยังไง”

“ผมก็พยายามอยู่ในที่แจ้งบ้าง รับประทานอาหารให้น้อยลงบ้าง นอนบ้าง”

“แล้วหายง่วงไหม”

“ไม่หายครับ มันยิ่งง่วงหนักขึ้นไปอีก ง่วงแล้วก็รู้สึกเบื่อหน่ายไปหมด ผมก็พยายามเอาชนะมันด้วยการกำหนดสติอยู่ตลอดเวลา ง่วงก็กำหนดว่า “ง่วงหนอ” พอนอนไม่หลับก็กำหนดว่า “นอนไม่หลับหนอ” เมื่อรู้สึกเบื่อก็กำหนดว่า “เบื่อหน่ายหนอ” เรียกว่าผมไม่ยอมให้เปลอสติเลยแหละครับ เป็นอยู่อย่างนี้สักสามสี่วันก็หาย พอหายผมรู้สึกสบายอกสบายใจมาก ก็เกิดปีติว่าผมเอาชนะมารได้แล้ว และตั้งใจว่าจะเร่งทำความเพียรต่อไป เพราะอายุผมก็มากแล้ว จะอยู่ไปอีกนานเท่าไรก็ไม่รู้ได้ หากมีวเห็นแก่กินแก่นอนก็จะทำให้ชีวิตเป็นหมัน เสียชาติเกิด ผมคิดอย่างนี้แหละครับ”

“แล้วโยมสงสัยบ้างไหมว่าอาการเช่นนั้นมันเกิดจากอะไร อาการที่ง่วงมาก ๆ และเบื่อหน่ายทุกสิ่งทุกอย่างนะ” หากเจ้าของกุกุฏิกาม มิใช่ท่านไม่รู้คำตอบ ทว่าต้องการให้บุรุษสูงอายุได้ “สอน” พระหนุ่มทางอ้อม

“ผมคิดว่ามันไม่ใช่ความง่วงธรรมดา ๆ คงจะต้องเป็นการปรากฏของสภาวะธรรมอะไรสักอย่างหนึ่ง ผมแน่ใจว่าจะต้องเป็นเช่นนั้นครับ”

“ถูกแล้ว นั่นแหละเป็นอาการของ “นิพพิทาญาณ” และที่โยมปฏิบัติตามที่เล่ามานั้นก็ถูกต้องแล้ว การปฏิบัติธรรมไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ถ้ามีความเด็ดเดี่ยวและใจสู้มันก็ไม่ยากจนเกินไป นี่อาตมาหมายถึงธรรมระดับสูงนะ” ท่านใช้ “เห็นหนอ” เข้าตรวจสอบก็ได้รู้ว่าบุรุษตรงหน้าได้ถึงญาณ ๑๓ แล้ว และคงจะบรรลุนิพพิทาญาณ ๑๖ ในไม่ช้านี้ ท่านไม่พูดอะไรออกมาด้วยไม่ต้องการให้คนที่เพิ่งได้ญาณ ๘ เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจอีก

เมื่อพูดถึงเรื่องง่วงท่านพระครูก็นึกถึงอดีตสมัยที่ท่านอายุสิบสองสิบสาม จึงเล่าให้พระบัวเหี่ยวและเถ่าแก่เส็งฟังเป็นการคลายความเครียดว่า

“อาตมามีเรื่องขำ ๆ จะเล่าให้ฟัง เรื่องง่วงนี้แหละ สมัยที่อาตมาอายุสิบสองสิบสามอาตมาอยู่กับยาย พอตีสี่ยายก็ปลุกแล้ว ปลุกให้ลุกหุงข้าวใส่บาตร วิธีปลุกของยายยอดเยี่ยมมาก โดยมจะลองเอาไปใช้กับลูกกับหลานก็ได้” ท่านบอกเถ่าแก่เส็ง

“ทำอย่างไรครับ” ถามอย่างสนใจ

“ก็ไม่ทำอะไรมาก ตอนแรกก็เข้าไปเขย่าตัวบอก “ไอ้หนู ไอ้หนู ลุกหุงข้าวใส่บาตรได้แล้ว” อาตมากำลังง่วงก็ตอบ ฮือ ๆ รู้แล้ว ขอนอนต่ออีกนิดเดียว ยายก็ตั้งเหยียบเลย บอกจะลุกไม่ลุก อาตมากำลังอยากนอนเลยบอกกับยายว่า “แหม ดีจังเลยยาย ผมกำลังปวดเมื่อยอยู่พอดี ยายมาช่วยเหยียบให้ทุกวันเลยนะ”

“แล้วท่านว่าอย่างไรครับ” พระบัวเหี่ยวถาม

“แกก็บอก งั้นยายจะไปเอาไม้เรียวมาช่วยนวดให้ชะหลานนะ เด็กอะไรที่เกียจตัวเป็น
ขน ไม่เรียกไม่ลุก ไม่ปลุกไม่ตื่น”

“แล้วหลวงพ่อกำลังทำอะไรครับ”

“จะทำยังไงล่ะ ฉันก็ต้องรีบลุกขึ้นมาหุงข้าวล่ะสิ ที่นี้ข้าวสมัยนั้นนะ เขาใช้หม้อดินหุง
แล้วก็ใช้เตาฟืน ฉันก็ก่อไฟ ความสว่างก็เลยจับตื้นฟืนหนึ่งหลังอยู่บนเตาไฟนั่นแหละ ยายมา
เห็นเข้าก็ตบให้สองขาด นี่ตบที่หน้านี่ ตบข้างซ้ายที่ ข้างขวาที่” ท่านทำท่าประกอบ

“แล้วเป็นยังไงบ้างครับ” พระบัวเหี่ยวถามอย่างนឹกสนุก ท่านพระครูตอบหน้าตาเฉย
ว่า

“ก็ค่อยยังชั่วขึ้นมาหน่อยหนึ่ง”

“คุณนายของหลวงพ่อกคงจะดูมากนะครับ” เจ้าแก้วเส็งถาม

“ดู หรือ ไม่ดู อาตมาก็ถูกตีไม่เว้นแต่ละวันเชียวแหละ บางวันก็ถูกตีสามครั้งหลัง
อาหารเช้า กลางวัน เย็น”

“น่าจะแถมก่อนนอนอีกรอบนะครับ เพราะเวลาหม้อให้ยาเขาจะให้กินหลังอาหารเช้า
กลางวัน เย็น และก่อนนอน” พระบัวเหี่ยวว่าไปโน่น

“บางวันก็ได้แถมก่อนนอนด้วย” ท่านเจ้าของกุฎิสารภาพ

“นั่นแสดงว่าหลวงพ่อกก็คงไม่เบาเหมือนกันนะครับ” พระบัวเหี่ยวว่า

“เอ! จะว่าหนักก็ไม่เชิงนะ เพราะตอนนั้นยังผอม” พระอุปัชฌาย์ตั้งใจว่าลูกศิษย์

“แหม หลวงพ่อกก็รู้ว่าผมไม่ได้หมายความว่ายังงั้น คือผมต้องการจะพูดว่าเด็กที่ถูกผู้ใหญ่
ตีทุกวัน ๆ ละสามสี่ครั้งนะคงจะไม่เบาทีเดียว คือจะต้องเกรงจนขึ้นชื่ออะไรทำนองนี้”

“เกหรือไม่ว่าคนเขาก็เรียกฉันว่า ไอ้หมาโจรกันทั้งบางนั่นแหละ”

“แล้วหลวงพ่อกเกลียดคุณยายไหมครับ ถูกคุณยายตีทุกวันแล้วรู้สึกเกลียดคุณ
ยายไหม” คนเป็นฆราวาสถาม

“ตอนนั้นเกลียด แต่ตอนนี้รัก เพราะถ้าไม่ได้ไม้เรียวยาย อาตมาก็ไม่ได้มาเป็น
อย่างเช่นทุกวันนี้ อาตมารู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของคุณยายมาก” เจ็บกันไปครู่หนึ่ง ท่าน
เจ้าของกุฎิก็พูดขึ้นอีกว่า

“มีอยู่ครั้งหนึ่งอาตมาหนีไปเที่ยวดูหนัง โทกหยายว่าจะไปติดกัน เพื่อนจวนสอบไล่ ที่
แท่นนี้ไปดูหนังกับเพื่อนกลับเสียตึก พอยายมาปลุกก็บอกยายว่าวันนี้ขอวันหนึ่งเถอะ เพราะ
ติดกับเพื่อนเหน้อยมาก ขอตอนตื่นสายสักวัน ยายก็บอก “ไอ้หนู เอ็งจะนอนยายก็ไม่ว่า

หรรษา แต่ก่อนจะนอนต้องลุกหุงข้าวใส่บาตรก่อน แล้วก็กินข้าวกินปลาเสียให้เรียบร้อยแล้ว ค่อยกลับมานอน” นี่เห็นไหมนโยบายของยายอาตมานี่เยี่ยมจริง ๆ อาตมาก็เลยสะสมสะสม ลุกขึ้นไปก่อไฟตั้งหม้อข้าว ไฟมันก็ไม่ติดซักที ก่อไฟอยู่ตั้งนานก็กลัวข้าวจะไม่ทันพระ เลยใส่ ฟืนใหญ่ กระทั่งฟืนเข้าไปในเตา แล้วก็จะเป็นเพราะความมั่งงั่งหรือเพราะมือหนักก็ไม่ทราบ กระทั่งเสียหม้อข้าวแตกเลย”

“แล้วยายของหลวงพ่อยังไงครับ” พระบัวเหี่ยวถาม รู้สึกสนุกสนานกับเรื่องที่ทำน เล่า

“ก็ไม่ว่ายังไงหรรษา แต่ดีเสียอันไปเลย คราวนั้นเล่นเอาหลังลายไปหลายวัน”

“แหม! ชีวิตหลวงพ่อนี้โลดโผนดีจังนะครับ” พระหนุ่มว่า

“ใช่ ก็ทำให้มีชีวิตชีวาดีเหมือนกัน ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ฉันยังนึกขำอยู่จนทุกวันนี้ คือ เรื่องละเมอ”

“ใครละเมอครับ หลวงพ่อหรือคุณยาย” เจ้าแก้วเส็งถาม

“อาตมา คือก่อนนอนมันกังวลว่าน้ำ มันแห้งโอง พຽນนี้จะต้องตื่นขึ้นตักน้ำแต่เช้า พอ หลับไปก็เลยละเมอ นี่ชาวบ้านเขามาเล่าให้ฟังตอนเช้า เขาบอกว่าเห็นอาตมาตักน้ำตั้งแต่ตีสี่ ตักขึ้นบ้าน อาตมาก็แปลกใจว่าคนละเอาทำไมถึงหาบกระแตงไปสระได้ แถมขึ้นบันไดบ้าน ถูกด้วย เขาว่าอาตมาตักเอา ๆ เขาพูดด้วยก็ไม่พูด ก็คนละเมอจะรู้เรื่องยังไง จริงไหม” ท่าน ถามพระบัวเหี่ยว

“จริงครับ แล้วเขาบอกไหมครับว่าเขาพูดว่าอย่างไร”

“เขาบอกเขาตะโกนถามว่า “ไอ้หนูนี่ยังไง ลุกขึ้นมาตักน้ำตั้งแต่ตีสี่” ฉันก็ไม่พูดกับ เขา ตักน้ำเสร็จก็กลับไปนอนจนรุ่งเช้า”

“แล้วไม่ลุกหุงข้าวหรือครับ”

“ไม่ลุกเพราะยายไม่ได้ปลุก ยายไม่อยู่ ไปช่วยงานที่บ้านเหนือ พอตื่นเช้ามาก็ตกใจ โอ้โฮ! น้ำเต็มโองหมดทั้งสิบโอง แอมโองข้าวสารก็มีน้ำเต็ม ข้าวสารลอยเป็นแพเลย”

“หลวงพ่อก็เลยถูกยายตีอานไปเลย” พระบัวเหี่ยวเดา คราวนี้ท่านพระครูตอบอย่างผู้มี ฌัษว่า

“โน้ คราวนี้ฉันรอดตัว เพราะพอยายกลับมาจากบ้านเหนือก็ถามว่า “ไอ้หนู ใครแซ่ ข้าวให้ยาย” ฉันก็ตอบว่า “ผมละเมอตักน้ำใส่โองข้าวสาร” กลัวยายตีก็กลัว แต่ยายกลับตอบ ว่า “เออดี บ้านเหนือเขากำลังจะทำขนมจีน งั้นเองรีบเอาไปให้เขาทำแบ่งขนมจีนเร็ว ๆ เข้า”

เสียงระฆังเพลดังขึ้น พระบัวเหี่ยวกราบพระอุปัชฌาย์สามครั้ง แล้วลุกเดินไปยังหอฉัน
ท่านพระครูบอกเถ้าแก่เสิงว่า

“ไป เชิญไปรับประทานอาหารก่อน เดี่ยวค่อยมาคุยกันต่อ สมชายไปเรียกโซเฟอร์มา
ด้วย” สั่งเสร็จท่านก็ขึ้นไปยังชั้นบนของกุฏิเพื่อเขียนหนังสือสอบอารมณ์กรรมฐาน...

มีต่อ.....๓๖